KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

ORGAN

FOR

KVINDESAGEN I DANMARK.

Nr. 12.

Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned. Abonnement 60 Øre pr. Kv. foruden Postpenge. Annoncer pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, den 15. Juni 1890.

III. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i Bladets Forsendelse bedes indgivet til det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Kvinderne og Dagspressen.

Kvindebladets Meddelelse om, at det i en nær Fremtid vil udgaa som Ugeblad, har glædet mange Læsere, der dog endnu hellere saa', at Skridtet — Fremskridtet — gjordes helt, saa Kvindebladet blev et *Dagblad*. Her i Landet, hvor saa godt som alle Aviser tilhører Mændene i strængeste Forstand, var det ikke for tidligt, om Kvinderne ogsaa fik deres Blad, hvori de hver Dag kunde give et Ord med i Laget.

Ikke blot om Kvindesagen. Den er, som mange af de Sager, Mændene forfægter, Forsvars-, Afholds- og Skolesagen ikke mindst, dræbende kedelig, naar den bliver altfor saglig behandlet. Et Kvindedagblad bør være behændig nok til at holde det kvindesaglige lumskelig skjult mellem Spalterne og saa for Resten muntre sig med alt paa Guds grønne Jord, Politik, Literatur, Madlavning, Kunst, Sport og Moral, behandle alle disse Sager lige saa lystigt og paa samme Maade, som nu Mændene tumler med dem, kun med den forandrede Opfattelse og Følemaade, som Kønsforskellen medfører.

Kvinderne maa forstaa, at det ikke er nok at have noget paa Hjærte, man skal have sagt. Maaden, hvorpaa det siges, er i Journalistik det afgørende. Her har vi meget at lære af Mændene. De klogeste iblandt dem, de, der behersker den oplyste offenlige Mening, har forstaaet at opdrage en journalistisk Stab, der holder Trit Rækkerne igennem og skriver saaledes, at man læser dem. Hvad det kommer an paa for en Avis, er netop, at man læser den.

Skulde der ikke hos mange af de »skrivende Damer«, vi har i Landet, findes journalistiske Ævner? Sikkert vil de være der, saafremt Kvindebladets Redaktion, fint mærkende og lydhør, forstaar at søge dem op. Denne fin-de-siècle-Tid er en Læretid for Kvinden. Hyller hun sig nu fornem og magelig i sin Slobrok og stopper Ørerne med Bomuld for ikke at høre, hvad der raabes til hende af fint og grovt, da svøber hun sig med det samme i sit Liglagen og begraver de kraftige Spirer, som Kvindebevægelsen skød i Halvfjerdserne. Begraver dem, indtil en modigere Slægt i næste Aarhundrede graver dem op igen og faar dem til at sætte Blomst.

Det var altid de gærende Tider, naar Kampen stod mellem Reaktion og Borgerfrihed, der satte Fart i Kvindens langsomme Trin og lagde en Tomme til hendes Vækst, saa hele Kønnet voxede. Det var 48, der forvandlede *George Sands* bløde Fjederpen til en journalistisk Stilet, skarpægget og stødfærdig, mere end nogen samtidig Mands. Et Tiaar senere, da Englænderinden *Harriet Martineau* i det store, demokratiske Dagblad »Daily News« skrev sine ledende politiske Artikler, i lange Tider Bladets mest læste, stod Slavefrigørelsen i Amerika for Døren og blev det Æmne, som lagde Indignationens hellige Glød i hendes Sætninger, saa de fængede og overbeviste.

Vore Dages Oplevelser har hævet den oplyste Oppositionspresse til en hidtil ukendt Rang, læst og skattet, som den er baade hjemme og i fremmede Kulturlande. Skulde disse samme Oplevelser ikke kunne gøre den »stumme« danske Kvinde talende,